

РЕШЕНИЕ

№ 4183

гр. София, 27.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 29.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **5587** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.68, ал.1 от Закона за защита от дискриминация (ЗЗДискр.).
Образувано е по жалба на адв. А. Т., като пълномощник на И. Т. Ч. от [населено място], срещу РЕШЕНИЕ №221/08.04.2019г. на Комисията за защита от дискриминация (КЗД или Комисията), Петчленен разширен заседателен състав. С оспорвания административен акт, на основание чл.65 и чл.66 ЗЗДискр., решаващият състав на Комисията:

- 1) УСТАНОВЯВА, че ответната страна – частен съдебен изпълнител (ЧСИ) И. Т. Ч., с рег. №783, с район на действие Софийски градски съд (СГС), не е осъществил дискриминация под формата на „преследване“ по смисъла на чл.5 ЗЗДискр. във §1, т.3, б. „а“ и т.4 от Допълнителните разпоредби (ДР) по отношение на жалбоподателката Е. В. В. при водене на изпълнителното производство по изпълнително дело №20187830400400425.;
- 2) УСТАНОВЯВА, че ответната страна – ЧСИ И. Т. Ч., с рег. №783, с район на действие СГС, е осъществил „тормоз“ като форма на дискриминация по смисъла на чл.5 ЗЗДискр. във §1, т.1 ДР ЗЗДискр., на основата на признаци „лично положение“, „обществено положение“ и „имуществено състояние“ спрямо Е. В. В. при водене на изпълнителното производство по изпълнително дело №20187830400400425.;
- 3) НАЛАГА на ответната страна – ЧСИ И. Т. Ч., с рег. №783, с район на действие СГС, глоба в размер на 1000 (хиляда) лева за установеното нарушение по т.ІІ и 4) На основание чл.47, т.4 ЗЗДискр. ПРЕДПИСВА на ответната страна – ЧСИ И. Т. Ч., с рег. №783, с район на действие

СГС, да се въздържа от действия, които биха били възприети като „тормоз“ по смисъла на §1, т.1 ДР ЗЗДискр. спрямо жалбоподателката Е. В. В..

Жалбоподателят претендира за недействителност на оспорваното Решение, В ЧАСТТА по т.ІІ - т.ІV, като постановено при допуснати съществени нарушения на административнопроцесуалните правила, неотстраним порок във формата и в противоречие с материалноправните норми и с целта на закона. Поддържа, че по същество административният орган не е изложил мотиви относно приетото нарушение на забраната за дискриминация, осъществено под формата на „тормоз“. Твърди, че в производството пред КЗД са били нарушени редица норми на Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (КЗПЧОС), гарантиращи правото на справедлив процес. Счита, че всички оплаквания на заинтересованата страна Е. В. – по чиято жалба е било образувано производството пред Комисията, са били опровергани с представените документи по изпълнителното дело, които не са били обсъдени при вземане на оспорваното Решение. Претендира, че в административното производство е било безспорно установено обстоятелството, че ЧСИ не е осъществил дискриминация по отношение на В.. Релевира доводи, че изпълнението на публичноправната функция по принудително изпълнение на частни притезания, не може да се разглежда като дискриминация по отношение на длъжника в изпълнителното производство. Сочи, че възобновяването на вече прекратеното изпълнително производство е било следствие на указания, дадени от Инспектората на Министерството на правосъдието (МП) във връзка с извършената нарочна проверка на изпълнителното дело. Счита, че със събраните в административното производство доказателства не е било установено действията на ЧСИ, при водене на изпълнителното производство, да са били в причинна връзка с някой от защитените признаци по чл.4, ал.1 ЗЗДискр по отношение на длъжника Е. В., а напротив, всички негови действия са били обусловени от вменените му по закон правомощия във връзка с образуване и водене на изпълнителен процес. Твърди също, че в оспорваната му част, Решението на КЗД е в противоречие с целта на закона, формулирана в чл.2 ЗЗДискр. - да се осигури равно третиране на всички лица в съответствие с тяхното правно положение и ефективна защита от дискриминация, а не Комисията да изземва контролните правомощия на съда по отношение законосъобразността на действията на съдебните изпълнители. Лично и чрез процесуалния си представител адв. А. Т., моли съда да отмени Решение №221/08.04.2019г., в оспорваната му част по т.ІІ - т.ІV, и да осъди ответника да му възстанови сторените разноски по водене на делото. Доводи за незаконосъобразност на административния акт, в оспорваната му част, излага и в представени по делото писмени бележки по същество на спора.

Ответникът – КОМИСИЯ ЗА ЗАЩИТА ОТ ДИСКРИМИНАЦИЯ, представлявана от председателя, оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител юрк. К. поддържа, че Решение №221/08.04.2019г. е законосъобразен административен акт и не са налице сочените основания за отмяна. Претендира да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение. Доводи за неоснователност на жалбата излага и в представени по делото писмени бележки по същество на спора.

Заинтересованата страна – Е. В. В., оспорва жалбата. В писмено Становище от 30.10.2019г. и чрез процесуалния си представител адв. Д. К. поддържа, че в оспорваната му част административния акт е законосъобразен и моли съда да отхвърли жалбата срещу него. Претендира да ѝ бъдат присъдени разноски, съгласно

представения списък. Доводи за неоснователност на жалбата излага и в представени по делото писмени бележки по същество на спора.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните писмени доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл.68 ЗЗДискр. Подадена е в преклузивния срок за оспорване, от активно легитимирано лице – адресат на акта.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид изложените от жалбоподателя оплаквания и извърши проверка на оспорвания акт, на всички основания за законосъобразност, съдът достигна до следните изводи:

Решение №221/08.04.2019г. е постановено от компетентен орган, в кръга на правомощията му, съгласно чл.47 ЗЗДискр. В съответствие с чл.48, ал.1 и ал.2 във вр. с чл.54 ЗЗДискр. решаващият състав на КЗД е определен с Разпореждане на председателя №167/05.03.2018г.

Актът е в предписаната от закона форма, и при постановяването му не са допуснати съществени нарушения на административнопроцесуалните правила, установени в чл.50 – чл.70 ЗЗДискр.: Административното производство е образувано по жалба с вх.№44-00-97/17.01.2018г. (л.25-27). Заинтересованата страна Е. В. е поискала Комисията да установи осъществил ли е ЧСИ И. Ч. нарушение на забраната за неравно третиране и съответно да постанови преустановяване на нарушението и да наложи предвидените в закона санкции и принудителни административни мерки (ПАМ). В жалбата са изложени следните твърдения: На 26.09.2016г. В. получила по пощата Покана за доброволно изпълнение, в качеството ѝ на длъжник по изпълнително дело с №20167830400425/2016г. по описа на ЧСИ И. Ч., с взыскател [фирма] и присъединен взыскател НАП - офис Център. При извършена справка в офиса на ЧСИ установила, че изпълнителното дело е образувано въз основа на Заповед за изпълнение от 12.05.2016г. и изпълнителен лист (ИЛ) от 10.06.2016г., издадени от съдия М. на основание чл. 417 ГПК. На основание чл. 438, ал.1 ГПК В. поискала от ЧСИ Ч. да ѝ връчи Заповедта за изпълнение и копие от издадения ИЛ, но това нейно искане не било уважено и тя била принудена на ръка да препише съдържанието му. При извършена впоследствие проверка в деловодството на СРС констатирала, че цитираният в ИЛ номер на гр. дело 25329/2016г., не фигурира в описа на 41^{-ви} състав. В резултат на извършена деловодна проверка било установено, че гр. дело №25329/2016г. е на доклад на 40^{-ти} състав, а страни по него са Б. Т. Т. и Б. Н. И. и делото е образувано на основание член 417 ГПК. Съдиите - председатели на 40^{-ти} и 41^{-ви} състави на СРС отrekli да са издавали и подписвали съдебни актове Заповед за изпълнение и ИЛ въз основа на които е било образувано изпълнителното дело по което В. била привлечена като длъжник. Междувременно ЧСИ Ч. предприел изпълнителни действия като задочно описал жилището на В. на [улица], което е съпругеска имуществена общност и му дал оценка 7000 лева. Според жалбоподателката изпълнителното дело при ЧСИ И. Ч. е образувано въз основа на неистински официални документи, а целта на предприетите изпълнителни действия е да бъдат използвани тези неистински документи за набавяне на имотна облага. В

резултат на предприетите от В. действия ЧСИ я уведомил със съобщение от 27.10.2016г., че на основание чл.433, ал.1 ГПК изпълнителното производство по изпълнително дело №20167860400425 е прекратено. Постановлението за прекратяване на изпълнителното производство жалбоподателката В. не получила, въпреки направените от нея отчаяни опити да се снабди с копие от него. ЧСИ изрично ѝ отказал да ѝ връчи копие от Постановлението за прекратяване. Освен това от приложените в изпълнителното дело разписки било видно че Поканата за доброволно изпълнение била получена от лицето Г. какъвто съсед жалбоподателката В. не познава. В допълваща молба с вх.№44-00-862/07.03.2018г. (л.49) жалбоподателката е конкретизирала оплакванията си като е посочила, че претендира спрямо нея да е осъществен „тормоз“ по защитени признаци „лично положение“, „обществено положение“ и „имуществено състояние“.

След определяне на докладчика на решаващия състав, е изпълнена процедурата по проучване на преписката и събиране на доказателства, необходими за изясняване на спорните факти и обстоятелства. Страните са били поканени да се запознаят със събраните материали, да изразят становища по тях, както и да ангажират допълнителни доказателства и изложат твърденията си. Процедурата по събиране и проучване на доказателства е приключила със Заключение на докладващия преписката (л.64, 65). На 08.10.2018г. и на 05.12.2018г. са проведени открити заседания с участие на жалбоподателката и на ответника. Страните са били изслушани и са приети писмени и гласни доказателства. В съответствие с разпоредбата на чл.62, ал.1 ЗЗДискр. страните са били насочени към помирително производство. Въз основа на събраните в производството писмени и гласни доказателства и становищата на страните решаващият състав е постановил Решение №221/08.04.2019г. с което е приключило производството пред Комисията.

Съдът приема, че в оспорваната му част по т.П - т.IV, процесното Решение е противно на приложимите материалноправни норми и на целта на закона, формулирана в чл.2 ЗЗДискр. - осигуряване на всяко лице на равенство пред закона, равенство в третирането и във възможностите за участие в обществения живот и ефективна защита срещу всички форми на дискриминация.

С императивната разпоредба на чл.4, ал.1 ЗЗДискр. е забранена всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна. Съгласно изричната норма на чл.5 ЗЗДискр. за дискриминация се смятат и тормозът на основа на признаците по [чл.4, ал.1](#), сексуалният тормоз, подбуждането към дискриминация, преследването и расовата сегрегация, както и изграждането и поддържането на архитектурна среда, която затруднява достъпа на лица с увреждания до публични места.

Според определението, дадено в §1, т.1 ДР ЗЗДискр., "тормоз" е всяко нежелано поведение на основата на признаците по [чл.4, ал.1](#), изразено физически, словесно или по друг начин, което има за цел или резултат накърняване достойнството на лицето и създаване на враждебна, принизяваща, унижителна, обидна или застрашителна среда. Следователно за да е налице тормоз по смисъла на закона не е достатъчно субективното усещане на лицето, че спрямо него е осъществено нежелано поведение,

а е необходимо това поведение да е основано на някой от защитените признаци.

В мотивите на оспорвания акт решаващия състав на КЗД е приел, че с отказите си да връчи на Е. В. Заповедта за изпълнение и ИЛ въз основа на които е било образувано изпълнително дело №20187830400400425, както и Постановлението за прекратяване на изпълнителното производство в което жалбоподателката е била конституирана като длъжник, ЧСИ Ч. фактически я е лишил от право на защита и я е поставил в обидна и застрашителна среда и с поведението си е накърнил личното ѝ достойнство като засегнато лице.

Този извод е законосъобразен. В хипотезата на чл.5 ЗЗДискр. във вр. с §1, т.1 ДР е без значение това, дали деецът е целил да тормози, достатъчно е само резултатът да е такъв – т.е. субективното възприятие на засегнатото лице към нежеланото поведение да е за накърняване на достойнството му и/или за създаване на враждебна, обидна или застрашителна среда.

Със събраните по делото писмени и гласни доказателства безспорно се установява, че въпреки задължението, установено в чл.428, ал.1 ГПК, ЧСИ Ч. не е предоставил на Е. В., в качеството ѝ на длъжник по изпълнително дело №20187830400400425, копие от ИЛ и не ѝ е връчил Заповед за изпълнение. Свидетелят Г. М. В., чиито показания съдът кредитира като последователни, безпротиворечиви и основаващи се на преки негови впечатления, разказва, че след получаване на Покана за доброволно изпълнение от 30.08.2016г., е посетил на следващия ден заедно със съпругата си Е. В. кантората на ЧСИ Ч., където служителка им е предоставила изпълнителното дело за запознаване. При преглед на делото установили, че в него има приложена и друга Покана за доброволно изпълнение на задължение в размер на 2400000 лева към вискателя [фирма] – дружество за което той и съпругата му не били чували до този момент. На поканата било отбелязано, че е получена от тяхна съседка, каквато също не познавали. Поискали от ЧСИ да им предостави копия от документите по изпълнителното дело, но такива не им били дадени. Действително ЧСИ им указал, че могат да снимат с телефон документите, но те не разполагали с такава възможност и по тази причина съпругата му – длъжник в изпълнителното производство, се наложило да преписва на ръка ИЛ. Копия от изпълнителното дело ЧСИ никога не им е предоставял, което наложило да ги издирват чрез други органи.

Съдът кредитира и показанията на свидетеля М. Х. С., които също се основават на преки нейни впечатления и са последователни и обективни. Свидетелката разказва, че в периода 2010г. – 2018г. е работела като секретар – деловодител в кантората на ЧСИ И. Ч.. Спомня си случая с Е. В., тъй като лично и е предоставила изпълнителното дело за преглед. Не е правила копия от документите, В. сама си е преписвала на лист някакви неща от делото. По-късно е дошъл и ЧСИ Ч., който е дал разрешение на съпруга на В. да снима с телефон каквото му е необходимо. При това посещение на длъжника по изпълнителното дело е била връчена Покана за доброволно изпълнение за публични задължения към НАП и копие от изпълнителния лист за тях, но не и Заповедта за изпълнение и ИЛ въз основа на които било образувано производството. Свидетелката не е останала с впечатление отношението на ЧСИ към В. да е било по-различно от това към други страни по изпълнителните дела, които пожелаят да се срещнат с него.

Не се установява със събраните в административното производство и с приетите по делото писмени доказателства, на заинтересованата страна Е. В., като длъжник по изп. дело №20187830400400425 да са били връчени копия от

ИЛ и от Заповедта за изпълнение по които е образувано изпълнителното производство, както и от акта за прекратяването му, въпреки настоятелните ѝ молби. Това поведение на ЧСИ безспорно е било нежелано от жалбоподателката В. и е създадо у нея субективното усещане, че накърнява достойнството ѝ и е обидно и унижително.

Необоснован със събраните писмени и гласни доказателства обаче, е изводът на решаващия състав на КЗД, че това нежелано поведение на ЧСИ Ч. спрямо заинтересованата страна Е. В. е на основата на признаци „лично положение“, „обществено положение“ и „имуществено състояние“.

Законодателят не е дал легално определение на защитени признаци "лично положение" и „обществено положение“. За разлика от други защитени признаци - пол, раса, религия, увреждане, възраст, семейно положение, които са присъщи на човека, защитените признаци "лично положение" и „обществено положение“ нямат еднозначно, изначално прието обективно съдържание. Това предполага и налага установяване и доказване във всеки конкретен случай на *значим, обективен, същностен за личността белег*, който позволява да бъде прилаган еднакво и който отчита универсалния обхват на закона и абсолютната забрана за пряка дискриминация. В случая такъв белег изобщо не се сочи. Несъстоятелен и в противоречие със смисъла и с целта на закона е изводът на Комисията, че предприетите от жалбоподателката В. действия, свързани със защита на нейни права (без да се посочват конкретни действия) касаят личното ѝ положение. Както беше отбелязано „личното“ и „общественото“ положение от гледна точка на закона и защитата от дискриминация, предполагат наличие на обективен и същностен за личността белег който да е в причинна връзка с нежеланото поведение, какъвто не се установява да е съществувал по отношение на В..

Идентичен е и изводът, че по делото е останало недоказано твърдението за обусловеност на нежеланото поведение на жалбоподателя с „имущественото състояние“ на В.. Правомощието на ЧСИ, регламентирано в чл.18 от Закона за частните съдебни изпълнители (ЗЧСИ) да проучва имущественото състояние на длъжника по едно изпълнително дело не превръща тази възможност в специфичен защитен белег на лицето, както неправилно е приела Комисията. По изложените доводи съдът приема, че по отношение на заинтересованата страна Е. В. не се установява нежеланото от нея поведение на ЧСИ, изразяващо се в откази да ѝ предостави преписи от Заповед за изпълнение и ИЛ въз основа на които е било образувано изпълнително дело №20187830400400425, както и Постановлението за прекратяване на изпълнителното производство, да се дължи на обективното наличие на някой от защитените признаци по чл.4, ал.1 ЗЗДискр. Като е достигнал до обратния извод и е приел, че ЧСИ И. Ч. е осъществил спрямо Е. В. – длъжник по изпълнително дело №20187830400400425, „тормоз“ по смисъла на чл.5 ЗЗДискр. във вр. с §1, т.1 ДР, решаващият състав на КЗД е постановил един незаконосъобразен административен акт, който следва да бъде отменен.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК на жалбоподателя се дължат разноски в размер на 10 (десет) лева – за държавна такса, съобразно представените доказателства за извършването им.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД
С. - град, ВТОРО ОТДЕЛЕНИЕ, 25^{-ТИ} състав,

РЕШИ

ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ №221/08.04.2019г. на Комисията за защита от дискриминация, Петчленен разширен заседателен състав, В ЧАСТТА по т.II, т.III и т.IV.

ОСЪЖДА КОМИСИЯТА ЗА ЗАЩИТА ОТ ДИСКРИМИНАЦИЯ, представлявана от председателя, с адрес: 1125 С., [улица], да заплати на И. Т. Ч., ЕГН [ЕГН], сумата от 10 (десет) лева – разноси по адм. дело №5587/2019г.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБългария, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова